

Ζούμε αναμφισβήτητα σε αντιηρωική εποχή. Ο ηρωισμός είναι εκδήλωση ανδρείας και αυτοθυσίας υπό την επήρεια ισχυρού κινήτρου και όχι απλού τυχοδιωκτισμού. Ο αντιηρωισμός δεν δηλώνει απλά την έλλειψη προσώπων προθύμων να υπερβούν τη μικροπρέπεια των πολλών εγκλωβισμένων στην εγωπάθεια τους, αλλά διακρίνεται για τον χλευασμό, την περιφρόνηση και την επίκριση εκείνων που τολμούν να πορεύονται αντίθετα προς τους πολλούς ακόμη και όταν το μόνο που επιδιώκουν αυτοί οι λίγοι είναι η διατήρηση της αξιοπρέπειάς τους! Ο αντιηρωισμός προχωρεί ακόμη στην προβολή αντιηρώων, τους οποίους όμως χαρακτηρίζει ήρωες! Σε τηλεοπτική εκπομπή ερωτήσεων οι παίκτες κλήθηκαν από τον παρουσιαστή να επιλέξουν είδος ερωτήσεων. Αισθάνθηκα ευχάριστη έκπληξη όταν τους άκουσα να επιλέγουν ήρωες. Ευθύς όμως προσγειώθηκα στην άθλια πραγματικότητα: Ήρωες ήσαν ανθρωπάκια από γνωστές σειρές κινουμένων σχεδίων, με τις οποίες μας έχει βομβαρδίσει κατά τις τελευταίες δεκαετίες η αντιηρωική Δύση!

Ο Μπρέχτ έγραψε: “Αλίμονο στη χώρα που έχει ανάγκη από ήρωες”! Δεν γνωρίζω σε ποιά συνάφεια το έγραψε. Μήπως αηδιασμένος από το πλήθος των ψευδοηρώων μιας στο έπακρο υποκριτικής κοινωνίας, που δεν τον είχε βοηθήσει να εγκύψει με ιδιαίτερη προσοχή στο ήθος και τον χαρακτήρα του πραγματικού ήρωα; Στις ημέρες μας την ακραία περιφρόνηση όχι μόνο προς τους ψευτοήρωες αλλά ακόμη και προς τους πραγματικούς εκδηλώνουν οι εξεγειρόμενοι ενάντια στην υποκριτική κοινωνία αναρχικοί ή ψευδοαναρχικοί, οι οποίοι αισθάνονται βαθεία την ικανοποίηση κατά την “ηρωική” πράξη να καλύπτουν τα πρόσωπα των ανδριάντων ή προτομών των ηρώων με χρώμα ή να γράφουν συνθήματα σ’ αυτούς εύκολα και γρήγορα χάρη στην ανάπτυξη της τεχνολογίας! Αλίμονο στη χώρα που όχι μόνο δεν αισθάνεται ευγνωμοσύνη προς τους ήρωες, αλλά τους αποστρέφεται και τους περιφρονεί! Δεν θα γεννήσει άλλους και ως εκ τούτου είναι καταδικασμένη σε αφανισμό από το ιστορικό προσκήνιο.

Από την άλλη πλευρά παρατηρείται η απώθηση του ήρωα σε κόσμο ιδανικό-εξωπραγματικό ανάλογο προς τον μυθικό κόσμο των ημιθέων. Ανάλογη είναι η αντιμετώπιση των αγίων της Εκκλησίας εκ μέρους πολλών πιστών. Ωσάν δηλαδή αυτοί να μην υπήρξαν άνθρωποι σαν εμάς, αλλά ήσαν εκ προοιμίου προικισμένοι με χαρίσματα που τους βοήθησαν να υπερβούν τις μικρότητες των πολλών. Αυτή η ερμηνεία βολεύει εμάς τους πολλούς, οι οποίοι βρίσκουμε πρώτης τάξεως ευκαιρία χαρακτηρίζοντας την εποχή μας εχθρική προς αγώνες και θυσίες. Υποταγμένοι άνευ όρων στο πνεύμα του καταναλωτισμού και της ευμάρειας προβάλλουμε την όποια θυσία υπέρτερη των δυνατοτήτων μας με τη δικαιολογία ότι οι καιροί άλλαξαν και διαμορφώθηκαν νέες κοινωνικές συνθήκες, οι οποίες αντιστρατεύονται την όποια καλή θέληση να μιμηθούμε εκείνους που ξεπέρασαν τις μικρότητές και προσέφεραν ακόμη και τον εαυτό τους θυσία για το γενικότερο καλό. Την εσφαλμένη αυτή αντίληψη έχοντας ως αφετηρία παραβλέπουμε ότι και στις ημέρες μας εμφανίζονται κατά καιρούς ήρωες, οι οποίοι καταφέρνουν να υπερνικήσουν τις κοινωνικές συμβατικότητες και να αρθούν σε ύψος που κάνει εμάς τους πολλούς συμβιβασμένους να αισθανόμαστε τη μικρότητά μας. Αυτό είναι που μας ενοχλεί και γι’ αυτό σπεύδουμε να ταυτιστούμε με τους προβάλλοντες τον αντιηρωισμό!

Μια ηρωίδα, μιά άγαμη κυοφορούσα, που τόλμησε να αντιταχθεί στο πνεύμα υποταγής και

μοιρολατρικής αποδοχής των κοινωνικών απαξιών αποκαλύπτεται σε επιστολή της που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό του “Συλλόγου προστασίας του αγέννητου παιδιού”, απόσπασμα από την οποία αναδημοσιεύουμε:

“Τα δυσάρεστα συμπτώματα του πρώτου τριμήνου και η αρνητική αντιμετώπιση τόσο από τον χώρο εργασίας, όσο και από την οικογένειά μου, αλλά και του συντρόφου μου, δεν μου άφηναν καν ένα περιθώριο αισιοδοξίας... Το πρωί πήγαινα στην υπηρεσία μου και κρατούσα μονίμως ένα χαρτομάντηλο στα χείλη, για να φτύνω τις ελάχιστες γουλιές νερού που έπινα (ήταν το μόνο που μπορούσα να βάλω στο στόμα μου) έχοντας ν’ αντιμετωπίσω την περιέργεια και την κακεντρέχεια των περισσοτέρων συναδέλφων, αλλά και των προϊσταμένων μου. Όταν δε γύριζα το βράδυ σπίτι, είχα ν’ αντιμετωπίσω τους φίλους και τους συγγενείς που με νουθετούσαν για το έγκλημά μου να κυοφορώ ένα παιδί εκτός γάμου... (όσο και να πρόσεχα σε όλη μου τη ζωή αυτή ήταν η μία και μόνη φορά που δεν πήρα τα κατάλληλα μέτρα αντισυλληπτικής προστασίας και ήταν αρκετή για να απαλείψει όλες τις εξετάσεις καλής συμπεριφοράς που είχα περάσει ως τώρα). Η επωδός; Αφού ο πατέρας δεν θέλει αυτό το παιδί, δεν πρέπει να το κρατήσω. Και η εύκολη λύση για τους περισσότερους ήταν αυτή που επιμόνως ζητούσε ο πατέρας του παιδιού: η άμβλωση!

Επηρεασμένη από όλα αυτά προσπάθησα να σχηματίσω τον αριθμό γνωστής κλινικής για διακοπή της κυήσεως αρκετές φορές, προκειμένου να κλείσω ραντεβού. Δεν μπόρεσα όμως. Τελικά πήγα σε ένα ιατρικό κέντρο. Ζήτησα να γίνουν εξετάσεις αίματος και υπερηχογράφημα. Οι εξετάσεις ήταν καλές, εκεί όμως που τα πάντα ανατράπηκαν και ένοιωσα μέσα μου τα πιό πρωτόγνωρα συναισθήματα ήταν στον υπέρηχο, όταν ο γιατρός δυνάμωσε τον ήχο από την καρδούλα του μωρού. Αυτό ήταν αρκετό, για να με κάνει να πάρω την οριστική μου απόφαση: Θα το κρατούσα το παιδί. Δεν είχα κανένα δικαίωμα να κάνω αυτή την καρδιά να πάψει να χτυπά, ό,τι και αν έλεγαν οι άλλοι... Έφυγα από το ιατρικό κέντρο με συναισθηματική φόρτιση, αλλά πρώτη φορά 100% σίγουρη για την απόφασή μου. Και αυτή η απόφαση παραδόξως μου έδωσε ξαφνικά πολλή δύναμη, σα να είχα θωρακίσει τον εαυτό μου με κάποιο αόρατο φίλτρο και να είχα γίνει άτρωτη στα διάφορα βέλη που δεχόμουν.

Οι πρώτες μέρες ήταν δύσκολες, ωστόσο ένοιωθα για πρώτη φορά να πατάω γερά στα πόδια μου. Η απόφασή μου ήταν να αναλάβω τις ευθύνες μου απέναντι σ’ αυτό το πλασματάκι που μεγάλωνε μέσα μου και δεν επρόκειτο ν’ αλλάξω γνώμη. Όποιος ήθελε να σταθεί δίπλα μου ήταν ευπρόσδεκτος. Οι άλλοι, αν δεν δέχονταν την απόφασή μου, ας με διέγραφαν από τη ζωή τους... λίγο μ’ ένοιαζε έτσι κι αλλιώς. Αρκεί που εγώ θα έκανα αυτό που έκρινα σωστό κι έτσι προχώρησα...”

Η θαρρετή και σταθερή στάση της ανέτρεψε την αρνητική ως τότε στάση αρκετών προσώπων του περιβάλλοντός της. Έκανε και την ανανδρία του συντρόφου της του καλυμμένου πίσω από τον άκρως φαλλικό νόμο περί εκτρώσεων, και ας βαυκαλίζονται περί του αντιθέτου οι φεμινίστριες, να υποχωρήσει και να οπλιστεί αυτός ο δειλός με θάρρος να επωμισθεί τις δικές του ευθύνες. Η ιστορία είχε αίσιο τέλος, τον γάμο. Και όταν ήλθε η ώρα της γέννας, αυτή δεν ήταν μόνη στην κλινική.

Την επιστολή της κλείνει με προτροπή προς τις γυναίκες που βρίσκονται τώρα στην ίδια μ’

εκείνη κατάσταση:

“Θερμή μου παράκληση είναι να σκεφτούν καλά, όσες είναι σήμερα στη θέση που εγώ βρισκόμουν πριν από μερικούς μήνες, πριν πάρουν οποιαδήποτε απόφαση. Η ζωή είναι απρόβλεπτη, ποτέ κανείς δεν ξέρει τι θα του συμβεί. Μπορεί τη μια στιγμή να είναι όλα μαύρα και την άλλη ώρα ν’ ανοίξει ένα παράθυρο στον ήλιο. Και τότε λάθη που δεν διορθώνονται κοστίζουν ακριβά....Ελπίζω η δική μου ιστορία να βοηθήσει και άλλες γυναίκες να σκεφθούν ψύχραιμα και με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον”.

Ποιός θα ισχυριστεί ότι δεν έχουμε ανάγκη από τέτοιες ηρωίδες;

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ”

<http://www.antibaro.gr/node/2716>